

Alelie Coronel-Camitan
(Bazat pe o întâmplare adevărată.)

Această întâmplare a avut loc în Filipine.

Dave a auzit-o pe mama lui bătând la ușa dormitorului său. Era timpul să se trezească! S-a rostogolit din pat și s-a spălat pe față. Apoi, s-a alăturat mamei, tatălui, fraților și surorilor lui în camera din față.

„Bună dimineața”, a spus mama. Dave a zâmbit somnoros. Familia a îngenucheat și tata a spus o rugăciune pentru a începe ziua.

„Doresc să împărtășesc un verset minunat în această dimineață”, a spus mama. Ea a deschis Cartea lui Mormon. „Acesta este Moroni 7:45. «Caritatea suferă îndelung și este binevoitoare.»”

Dave s-a gândit la verset în timp ce se pregătea pentru școală. Înainte să iasă pe ușă, a spus o rugăciune. „Te rog să mă ajuți să fiu bun astăzi”, s-a rugat el.

În clasă, Dave s-a simțit fericit în timp ce-și îndeplinea însărcinările școlare.

A ascultat cu atenție în timp ce doamna învățătoare Frida le-a oferit câteva cuvinte noi pe care să învețe cum să le scrie.

Curând era vremea pentru prânz. Dave a cumpărat niște cartofi dulci caramelizați și suc rece. S-a așezat cu prietenii lui și au început să vorbească.

Curând, a auzit niște copii la masa alăturată. Doi băieți tachinau un băiat mai nou pe nume Jose. Jose era scund pentru vârsta lui, dar era amabil cu alții și era sârguincios în clasă. Ceilalți băieți aveau mâncare pentru prânz, dar Jose nu avea.

„De ce ești atât de scund? Nu ai mâncare acasă?”, a întrebat Antonio.

Dave s-a întors către băieți tocmai la timp pentru a-l vedea pe Joaquin luându-i ghiozdanul lui Jose și aruncându-i-l lui Antonio. Jose a fugit după Antonio pentru a-și lua lucrurile înapoi.

„Te rog, dă-mi ghiozdanul”, a spus Jose.

Dar Antonio și Joaquin n-au ascultat.

„Ghiozdanul tău este atât de vechi și de urât!”, a spus Joaquin.

BUNĂTATE LA PRÂNZ

Aveau să râdă ceilalți băieți și de el?

Dave a auzit toate aceste cuvinte urâte, dar gândul de a-l ajuta pe Jose îl neliniștea. Ce aveau să creadă ceilalți copii? Aveau să râdă Joaquin și Antonio și de el?

Apoi, s-a gândit la versetul pe care-l citise mama în acea dimineață. *Caritatea este binevoitoare*. Isus Hristos ar fi dorit ca el să fie bun. Era lucrul corect de făcut.

Dave s-a ridicat și i-a înfruntat pe ceilalți băieți. „Nu-l mai tachinați pe Jose. Vă rog, dați-i ghiozdanul înapoi.”

„Care este problema ta?”, a întrebat Joaquin.

„De ce ești atât de rău cu Jose? Nu a făcut nimic greșit”, a spus Dave. Apoi, a inspirat adânc. „Isus ne iubește pe toți și dorește ca noi să fim buni. Vă rog să nu-l mai tachinați pe Jose. Hărțuirea nu este bună. Dacă veți continua să faceți acest lucru, o voi chema pe doamna învățătoare Frida.”

Antonio și-a lăsat privirea în jos. I-a înapoiat ghiozdanul lui Jose. „Ne pare rău”, a mormăit el. El și Joaquin s-au întors la locurile lor.

„Mulțumesc”, a spus Jose. Dave l-a bătut pe umăr pe Jose. „Suntem prieteni acum.”

Jose a zâmbit. Acasă, Dave le-a spus membrilor familiei sale ce s-a întâmplat.

„Nu a fost ușor, dar ai făcut ce era corect”, a spus tata.

„Sunt mândră de tine că ai fost bun”, a spus mama.

A doua zi, în timp ce mama îl ajuta să-și împacheteze prânzul, Dave a întrebat-o: „Putem, te rog, să facem două sandviciuri?”

„De ce? Îți este atât de foame?”, a întrebat mama.

Dave a râs. „Nu, dar ieri am observat că Jose nu avea mâncare. Doresc să-i dau o parte din a mea.”

„Este o idee minunată!” Mama a scos mai multă pâine și Dave a făcut încă un sandvici.

La prânz, Dave și Jose au stat și au mâncat sandviciurile împreună. A fost nevoie de curaj pentru a-i opri pe ceilalți copii din a-l hărțui pe Jose. Dar Dave își iubea noul prieten și știa că Tatăl Cereș era fericit că alesese să fie bun. ●